

ATLASOVA
ŠESTKA

OLIVIE BLAKOVÁ

ATLASOVA ŠESTKA

OLIVIE BLAKOVÁ

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Olivie Blake: The Atlas Six (vydal Tom Doherty Associates, 2021; Tor® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Macmillan Publishing Group, LLC) preložila Zuzana Trstenská.

Translation © 2022 by Zuzana Trstenská
Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

The Atlas Six Text Copyright © 2021 by Alexene Farol Follmuth. Published by arrangement with Tom Doherty Associates. All rights reserved.
Slovak edition © 2022 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Predsádky a ilustrácie by Little Chmura
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-974346-0-1
EAN 9788097434601

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej ani elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa pirátstva materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte.

Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo zariadeniami je úplne náhodná.

Venujem môjmu chlapcovi fyzikovi
a dievčatku s hviezdnyimi očami
a lordovi Oliverovi za
všetky štuchance.

ZAČIATOK

I: ZBRANE

II: PRAVDA

III: BOJ

IV: PRIESTOR

V: ČAS

VI: MYŠLIENKA

VII: ZÁMER

VIII: SMRŤ

KONIEC

ZAČIATOK

Možno sú všetky odkazy na Ptolemaiovskú kráľovskú knižnicu v Alexandrii už otrepané. Dejiny dokázali, že táto knižnica je nekonečne fascinujúcim námetom, či už preto, že posadnutosť všetkým, čo sa v nej mohlo nachádzať, obmedzuje len predstavivosť, alebo preto, že ľudstvo po veciach túži oveľa horlivejšie ako kolektív. Vo všeobecnosti ľudia milujú zakázané veci a medzi ne patrí aj väčšina poznatkov. Zvlášť stratených poznatkov. Hoci to znie otrepane, v Alexandrijskej knižnici si každý nájde niečo, po čom by mohol pahnúť, lebo ľudia sú odjakživa náchylní počúvať volanie vzdialeného neznáma.

Pred zničením vraj knižnica obsahovala viac ako štyristotisíc papyrusových zvitkov o histórii, matematike, prírodných vedách, technike, ako aj mágii, ktorá sa rozrastala a napredovala ako hociktorý iný odbor. Mnoho ľudí mylne považuje čas za rovnomerne stúpajúci svah, za pomaly sa dvíhajúci oblúk rastu a pokroku, ale keď dejiny píšu víťazi, v ich rozprávání je jeho ozajstný tvar často skreslený. V skutočnosti je čas, ako ho zažívame, len prílívom a odlívom, skôr kruhom než priamkou. Spoločenské trendy a stigmy sa menia a nesmerujú vždy len vpred. Mágia je taká istá.

Málo známa pravda o tejto udalosti je, že Alexandrijská knižnica zhorela, aby sa zachránila. Umrela, aby vstala z mŕtvych, no jej znovuzrodenie nebolo fénixovsky metaforické, ale skôr sherlockovsky strategické. Keď sa k moci dostal Iulius Caesar, správcovia pochopili, že ríša bude úspešná, iba ak si sadne na trojnožku zloženú z útlaku, zúfalstva a nevedomosti. Vedeli aj to, že svet budú vždy napĺňať podobné snahy o despotizmus, a preto sa rozhodli, že takýto cenný archív múdrosti musia starostlivo ukryť, aby prežil.

V skutočnosti ide o starý úskok, keď smrť a zmiznutie zabezpečia nový začiatok, no jeho úspech závisel jedine od schopnosti knižnice uchovať si svoje tajomstvá. Medeáni, najvzdelanejší členovia magickej populácie, smeli používať útržky, ktoré si poschovávali, len ak prijali rovnakú povinnosť starať sa o ne. V Spoločenstve, ktoré vyrástlo z pozostatkov knižnice, mali členovia rovnako mimoriadne privilégia aj povinnosti. Mali na dosah všetky vedomosti sveta a museli robiť jediné: naďalej sa o ne starať a rozmnožovať ich.

Ako sa svet rozpínal – rozšíril sa za hranice knižníc v Babylone, Kartágu, Konštantínopole až k zbierkam islamských a ázijských knižníc, ktoré podľahli imperializmu a ríši –, tak sa rozrastali aj alexandrijské archívy, ich vplyv sa zväčšoval a rovnako aj takzvané Spoločenstvo. Každých desať rokov vybrali novú triedu potenciálnych zasvätencov. Kandidáti sa rok učili, osvojili si význam archívov a všetko to, čo sa nakoniec stalo ich celoživotným remeslom. V mnohom sa to podobalo na doktorát alebo stáž. Každá osoba vyvolená pre Spoločenstvo celý rok žila, jedla, spala a vdychovala archívy a ich obsah. Päť zo šiestich potenciálnych kandidátov na konci zasvätili. Potom sa noví zasvätení ďalší rok dôsledne venovali svojej študijnej dráhe, kým nedostali možnosť zostať a pokračovať vo svojej práci alebo, čo bolo pravdepodobnejšie, prijať nové zamestnanie. Alexandrijčania sa zväčša stávali politickými vodcami, generálnymi riaditeľmi a nositeľmi rôznych cien. Tí naozaj

zvedaví ostali, aby súperili o miesta správcov. Alexandrijčanov po iniciácii čakalo bohatstvo, moc, prestíž a vedomosti, o akých sa im ani nespomalo, a tak byť vybraný na iniciáciu bola prvá z nekonečného radu príležitostí.

Toto povedal Dalton Ellery najčerstvejšej triede zasvätencov. Nikto z nich netušil, prečo tam sú ani o čo majú súťažiť. Zjavne ešte nepochopili, že sám Dalton Ellery je výnimočne nadaný medeaň, s akým sa nestretnú niekoľko nasledujúcich generácií, a uprednostnil túto cestu pred mnohými inými, ktorými sa mohol vydať. Tak ako oni aj on kedysi zahodil osobu, ktorou sa mohol stať, a život, aký mohol žiť – jeho starý život by bol v porovnaní s týmto pravdepodobne obyčajný. Mal by zamestnanie, azda lukratívne, nejakým užitočným spôsobom by sa začlenil do smrteľníckej ekonomiky, ale nebol by svedkom ničoho, čo videl vďaka svojmu prijatiu. Mohol robiť neobyčajnú mágiu, ale sám by mal ďaleko od výnimočnosti. Nevyhnutne by sa poddal všednosti, každodenným zápasom, nude, tak ako nakoniec všetci – ale teraz, zásluhou tejto príležitosti, sa to nestane. Odkedy si sadol v tejto miestnosti, nehrozili mu úbohé odrobinky scvrknutej existencie ani mnoho iných vecí.

Obzrel si ich tváre a znova si predstavil, aký život mohol viesť, aký život mohli viesť aj oni, keby im neponúkli také... bohatstvo. Večnú slávu. Nevídanú múdrosť. Tu odomknú tajomstvá, ktoré svet ukrýva sám pred sebou celé stáročia, celé tisícročia. Bežné oči ich nikdy neuvidia, menej schopné mysle nikdy nepochopia.

Tu sa im zmení život. Tu sa ich bývalé ja zničí ako sama knižnica, aby sa nanovo vystavali a ukryli v tieňoch, kde ich uvidia iba správcovia, Alexandrijčania a duchovia nespoznávaných osudov a nevyšliapaných ciest.

Dalton nepovedal, že veľkoleposť nie je ľahká, a nedodal, že veľkoleposť nikdy neponúknu nikomu, kto ju neunesie. Povedal im len o knižnici, o ich cestách k zasväteniu a o tom, čo

majú na dosah – ak naberú odvahu načiahnuť sa a zmocniť sa toho.

Boli ohúrení, ako aj mali byť. Dalton vedel vdýchnuť život veciam, ideám, objektom. Jeho rafinovaná zručnosť. Napohľad sa jeho schopnosti menej podobali na mágiu a skôr pripomínali profesionálnu obratnosť, čo z neho robilo výnimočného akademika. Vlastne to z neho robilo dokonalú tvár novej triedy Alexandrijčanov.

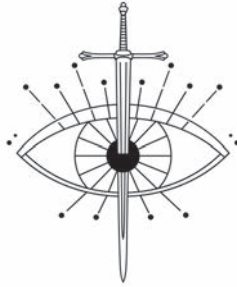
Ešte predtým než prehovoril, vedel, že všetci ponuku príjmu. Vlastne šlo o formalitu. Nikto neodmietol Alexandrijské spoločenstvo. Neodolali ani tí, ktorí predstierali nezáujem. Vedel, že budú zubami-nechtami bojovať, aby prežili nasledujúci rok, a ak sú takí nadaní, ako Spoločenstvo predpokladá, väčšine z nich sa to podarí.

Väčšine z nich.

PONAUCENIE Z TOHTO PRÍBEHU ZNIE:

Daj si pozor na muža,
ktorý sa proti tebe postaví neozbrojený.
Ak nie si jeho terč, si jeho zbraň.

I.

ZBRANE

LIBBY

PRED PIATIMI HODINAMI

Deň, keď Libby Rhodesová spoznala Nicolása Ferrera de Varona, bol zhodou okolností dňom, keď zistila, že slovo „rozhorčenie“, pre ktoré dovtedy nenašla využitie, sa jediné hodí na opísanie jej pocitov v jeho blízkosti. V ten deň Libby nechtiac podpálila látku na niekoľkostoročných závesoch v kancelárii profesorky Breckenridgeovej, prodekanke pre vzdelávanie, čo jedným šmahom spečatilo jej prijatie na Newyorskú univerzitu magických umení aj jej neutíchajúcu nenávisť k Nicovi. Odvtedy každý deň predstavoval márne cvičenie v sebaovládaní.

Spalujúce emócie bokom, toto mal byť úplne iný deň, pretože mal byť konečne posledný. Okrem náhodných stretnutí, ktoré budú obaja zúrivo ignorovať, o čom bola Libby presvedčená – predsa len Manhattan bol veľký a veľmi veľa ľudí sa tam zúfalo snažilo vyhnúť iným –, ona a Nico sa konečne vydajú každý svojou cestou. V to ráno len-len že sa nerozspievala od radosti, čo jej priateľ Ezra považoval za dôsledok oveľa bezprostrednejších okolností: absolvovala ako najlepšia v ročníku (spolu s Nicom, ale tým sa nemienila zaoberať) a mala predniesť ďakovnú reč na NYUMU. Samozrejme, obe tieto pocty boli vážna vec, ale ju najviac tešila vyhliadka na blížiaci sa nové obdobie jej života.

Toto bol posledný deň, keď Libby Rhodesová uvidí Nica de Varona, a už sa nevedela dočkať jednoduchšieho, lepšieho a menej Nicom zamoreného života.

„Rhodesová,“ zaregistroval jej prítomnosť, keď si sadol na pódium vedľa nej. Jej priezvisko prevaľoval po jazyku ako guľôčku a potom, posmešne ako vždy, potiahol nosom. Niektorým stačili jeho opálené líca s jamkami a šarmantne nedokonalý nos (tak akurát zlomený) na to, aby si nevšímali jeho nižší vzrast ani množstvo charakterových chýb. Podľa Libby mal Nico de Varona len dobrú genetiku a viac sebaistoty, než sa hodilo pre ktoréhokoľvek muža. „Hm. Čudné. Necítiš dym, Rhodesová?“

Veľmi vtipné. *Na popukanie.*

„Opatrne, Varona. Vieš, že táto aula je na zlomovej línii, však?“

„Pravdaže. Musím to vedieť, keďže na nej budem budúci rok pracovať, nie?“ zatiahol zamyslene. „Mimochodom, škoda, že si tú stáž nedostala.“

Keďže cieľom jeho poznámky evidentne bolo podráždiť ju, Libby sa chvályhodne rozhodla neodpovedať a radšej sa zahľadela do davu. Aulu ešte takúto plnú nevidela, more absolventov a ich rodín sa rozlievalo k miestam na balkónoch a penilo vo vestibule.

Libby aj z diaľky zbadala otcovo jediné dobré sako, ktoré si kúpil pred dvadsiatimi rokmi na nejakú svadbu a odvtedy ho nosil na každú mierne až stredne dôležitú oficiálnu akciu. Libbini rodičia sedeli v strednom rade, len niekoľko sedadiel od prostriedku, a pri pohľade na nich Libby zaplavila nezastaviteľná vlna lásky. Samozrejme, povedala im, že nemusia prísť. Nechcela im komplikovať program. No otec prišiel a mal na sebe sako. Mama si namaľovala pery a na mieste vedľa nich...

Nikto nesedel. Libby si to prázdne miesto všimla, práve keď sa radom predierala tínedžerka vo vysokých teniskách, šikovne sa vyhla čejši starej mame s palicou a vystrúhala na celú

skupinku nesúhlasnú, rebelskú grimasu. Bolo to také neuveriteľné prepojenie, tak presne načasované: známy záblesk znudenej mladosti (zosobnená rozpoltenosť v šatách bez ramienok) a prázdne miesto vedľa jej rodičov. Libby odrazu videla dvojmo a na chvíľu sa zľakla, či to nespôsobila náhla strata zraku... alebo slzy.

Našťastie to nebolo ani jedno, ani druhé. Po prvé keby Katherine ešte žila, nemala by už šesťnásť. Libby mala teraz akosi viac rokov než jej staršia sestra, a hoci tieto výpočty nedokázala úplne spracovať, bola to už stará rana. Už nie smrteľná. Skôr ako rýpať si chrastu.

Prv než sa Libbine myšlienky stihli premeniť na masochizmus, kútikom oka postrehla v uličke ďalší pohyb. Známe hniezdo čiernych kučier nadskočilo pri ospravedlňovaní a potom sa usadilo na prázdnom mieste. Ezra mal na sebe jediný sveter, ktorý sa Libby pri poslednom praní podarilo omylom nevybieliť, a zaplnil dieru, kde by inak sedela Katherine. Potom sa naklonil, podal Libbinmu otcovi program a mame ponúkol papierovú vreckovku. Po krátkom zdvorilostnom rozhovore zdvihol zrak, zadíval sa na pódium a zbadal Libby. Z pier mu odčítala: *Ahoj*.

Stará bolesť z Katherinenej neprítomnosti sa premenila na úľavu. Aj tak by tento ceremoniál z duše nenávidela, rovnako ako Libbine šaty a celkom určite aj jej účes.

Ahoj, odpovedala Libby a Ezra jej venoval svoj krivý úsmev. Bol štíhly, priam vyziabnutý aj napriek tomu, že ustavične niečo jedol, a oveľa vyšší, než sa na prvý pohľad zdalo. Mal skoro mačacie pohyby a jej sa páčila jeho ladnosť. Jeho tichosť. Upokojovala ju.

Znepokojilo ju však, že Nico nasledoval jej pohľad a nadvihol kútik úst, akoby sa chcel rozosmiať. „Aha, je tu aj Fowler, ako vidím.“

Libby na Nica na niekoľko pozhnaných sekúnd zabudla, no teraz ju zmienka o Ezrovi podráždila. „Prečo by tu nemal byť?“

„Nič, len tak. Myslel som si, že si sa posunula vyššie, Rhodesová.“

Nereaguj, nereaguj, nerea...

„Aby si vedel, Ezru nedávno povýšili,“ podotkla chladne.

„Z priemerného na kompetentného?“

„Nie, z...“

Libby zmĺkla, zaťala päsť a v duchu napočítala do troch.

„Teraz je projektový manažér.“

„Kriste,“ sucho poznamenal Nico, „to je teda úspech!“

Zazrela naňho a on sa usmial.

„Máš nakrivo kravatu,“ oznámila mu a on okamžite zdvihol ruku, aby si ju napravil. Potom pokojným tónom dodala: „Gideon ti ju nenapravil, keď si vchádzal do sály?“

„Napravil, ale...“ Nico nedopovedal, lebo si uvedomil, čo skoro vyriekol. A Libby si v duchu pogratalovala k úspechu.

„Veľmi vtipné, Rhodesová.“

„Čo je vtipné?“

„Gideon je moja pestúnka, smiešne. Naozaj nové a neokukané.“

„Chceš azda povedať, že zosmiešňovať Ezru je niečo prevrátané?“

„Nie je moja vina, že sa mi Fowlerova neschopnosť nikdy nezunuje,“ odpovedal Nico, a keby nesedeli pred všetkými spolužiakmi a veľkou časťou učiteľov a zamestnancov univerzity, Libby by sa namiesto upokojujúceho nádychu sústredila na to, čo jej našepkávali jej schopnosti.

Nanešťastie by sa podpálenie spodnej bielizne Nica de Varona považovalo za nevhodné a neprijateľné správanie.

Posledný deň, pripomenula si Libby. Posledný deň s Nicom.

Nech si teda vraví, čo chce, vôbec nič to neznamená.

„Ako si na tom s príhovorom?“ opýtal sa jej a Libby prevrátila oči.

„Hádam si nemyslíš, že to budem rozoberať s tebou?“

„Kristepane, prečo nie? Viem, že mávaš trému.“

„Nemávam...“ Ďalší nádych. Dva nádychy, pre istotu. „Nemávam trému,“ dostala zo seba tentoraz o niečo pokojnejšie, „a aj keby, ako by si mi s tým pomohol?“

„Myslela si si, že ti ponúkam pomoc?“ opýtal sa Nico. „Prepáč, ale neponúkam.“

„Stále ťa štve, že si nevybrali teba?“

„Prosím ťa,“ zašomral si Nico popod nos, „obaja dobre vieme, že by nikto neplytval časom na hlasovanie o niečom takom debilnom, ako je voľba toho, kto prednesie d'akovnú reč. Polovica obecnstva je už aj tak pod parou,“ poznamenal, a hoci by nikdy nepriznala, že má Nico pravdu, vedela aj, že ho to škrie. Mohol predstierať, koľko len chcel, že je mu to fuk, ona vedela, že sa mu nepáčilo, keď s ňou prehral, bez ohľadu na to, či to považoval za podstatné.

Vedela to, lebo na jeho mieste by sa cítila rovnako.

„Ale ba?“ pobavene ho podpichla. „Ak na tom nikomu nezáležalo, prečo som vyhrala ja?“

„Lebo ty jediná si hlasovala, Rhodesová. Akoby si ma vôbec nepočúvala...“

„Rhodesová,“ upozornila ich Breckenridgeová, keď okolo nich prechádzala spolu so zvyškom procesie. „Varona. Chcem od vás praveľa, keď čakám, že sa budete najbližšiu hodinu správať slušne.“

„Pani profesorka,“ pozdravili ju obaja naraz a prinútili sa do úsmevu, zatiaľ čo si Nico opäť podvedome napravil kravatu.

„Vôbec nie,“ uistila Libby prodekanku a bola si istá, že Nico by nebol taký sprostý, aby s ňou nesúhlasil. „Všetko je v najlepšom poriadku.“

Breckenridgeová nadvihla obočie. „Takže všetko dnes ráno ide, ako má?“

„Ako po masle,“ odvetil Nico a vyčaril jeden zo svojich okúzľujúcich úsmevov. To na ňom bolo vlastne najhoršie. Dokázal byť príjemný ku každému okrem Libby. Nico de Varona